

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **N. N. S. S.**, narozená X
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
bytem v ČR X

zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2022, č. j. MV-105872-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 4. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

OAM-37888-38/ZM-2021, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

Žalobní body

2. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně opírá své skutkové závěry toliko o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, což je nepřípustné. Odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-118684-4/SO-2021 a zdůraznila, že rozhodnutí žalovaného odporuje zásadě legitimního očekávání vyjádřené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „*správního řádu*“). Žalobkyně namítá, že žalovaný vycházel pouze ze skutečností známých správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, což žalobkyně namítala již v odvolání. Žalovaný se ale s odvolací námitkou nevypořádal dostatečně, neboť pouze uvedl, že odkaz je nepřiléhavý. V projednávané věci ale shodně jako v citovaném rozhodnutí, nejsou součástí spisového materiálu předmětné podklady týkající se pobytového oprávnění žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak není patrné, proč žalovaný shledal příslušnou odvolací námitku nedůvodnou.
3. Žalobkyně dále namítá, že bez důvodných pochybností nebylo prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, když dle judikatury tíží ohledně prokázání důvodů pro zamítnutí žádosti důkazní břemeno správní orgán. Správní orgány ale neprokázaly, že by mělo dojít k naplnění tohoto důvodu.
4. Žalobkyně také namítá zcela zanedbatelnou společenskou škodlivost předmětného jednání, neboť byla držitelem platné zaměstnanecké karty. Zdůraznila, že rozdíl mez duální a neduální zaměstnaneckou kartou může být v případě průměrného cizince v podobném postavení nad jeho rozlišovací schopnosti, obdobně jako okolnosti ohledně podmínek pro volný vstup na trh práce ve smyslu § 98 zákona č. 435/2004 Sb. V době rozhodování správních orgánů se § 98 zákona č. 435/2004 Sb. na žalobkyni nevztahoval a žalobkyně řádně pracovala na své pracovní pozici v souladu se zákonem, což potvrzuje i dřívější rozhodnutí komise ve věcech žalobkyně ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-207120-4/SO-2021, ve kterém žalovaný uvedl „*není již třeba, aby prokazovala, že má volný přístup na trh práce podle § 98 zákona č. 435/2004 Sb.*“. Zamítnutí žádosti tedy považuje za zcela nepřiměřené.
5. Dále žalobkyně namítá, že nebylo prokázáno, že by nesplňovala podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti, když tuto skutečnost dovozují správní orgány toliko ze sdělení Vyšší odborné školy cestovní ruchu a mezinárodního obchodního ruchu, s. r. o., dle kterého přestala být žalobkyně studentem této školy. Není však vyloučené, že se žalobkyně soustavně připravovala na budoucí povolání ve smyslu výkladového ustanovení § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti na jiné škole, popř. že splnila jiné podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti. Uvedené sdělení proto dle žalobkyně neprokazuje, že žalobkyně nesplnila tyto podmínky.
6. Dále žalobkyně namítá, že závěry správních orgánů stran naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti dle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců nemají oporu ve správním spise ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Své skutkové závěry opírá toliko o skutečnosti

známé správnímu orgány z úřední činnosti a považuje proto rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7. V další žalobní námitce žalobkyně namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvolací námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Vytýká správním orgánům, že se dostatečně nevypořádaly s obsahem vyjádření k podkladům, když nápravu nepřinesl ani odvolací správní orgán.
8. Žalobkyně namítá i nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a života její rodiny. Uvedla, že na území žije 4 roky, vytvořila si zde mnoho společenských a kulturních vazeb. Žije zde se svým přítelem D. T. S. a má na území také další rodinné příslušníky, dvě sestřenice a bratrance.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že nesouhlasí s odvolací námitkou, že se komise nedostatečně vypořádala s odkazem na rozhodnutí ze dne 10. 9. 2021. Přitom odkázal na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí, kde je popsáno, z jakých podkladů, které jsou součástí správního spisu, správní orgány vycházely. Zdůraznil, že žalobkyni musí být známo, že zaměstnanecká karta byla vydána ve smyslu § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců, když na území ČR studovala a při podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty jako doklad prokazující § 98 zákona o zaměstnanosti předložila potvrzení o tomto studiu. Žalobkyně měla od roku 2019 stále stejného zaměstnavatele HL Family s. r. o. a pracovala na stejné pracovní pozici, a teprve až v průběhu řízení o žádosti oznámila změnu ve smyslu § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Studium bylo pro zaměstnávání žalobkyně výhodné, neboť se s ním pojil volný přístup na trh práce. Nicméně pokud žalobkyně studium ukončila, ztratila tím volný přístup na trh práce a povinností bylo postupovat v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
10. Pokud by se žalobkyně soustavně připravovala na budoucí povolání, mohla doklad prokazující tyto skutečnosti správním orgánům předložit. Přes opakované výzvy však byla nečinná. V reakci na výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 29. 6. 2021 pouze uvedla, že v ČR studovala, ale zkoušky nedělala a žádný diplom nemá. Správní orgán není povinen z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince. Řízení o vydání zaměstnanecké karty není řízením z moci úřední a neřídí se zásadou vyšetřovací. Žalobkyně tedy byla povinna doložit doklady, ze kterých by vyplývalo, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu splňuje. Odkázal při tom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60.
11. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu odkázal žalovaný na odůvodnění rozhodnutí na str. 6 – 8.
12. K nepřiměřenému dopadu rozhodnutí do sféry žalobkyně uvedl žalovaný, že žalobkyně v rámci řízení před správními orgány žádné vazby netvrdila (přítel, sestřenice a bratranec), toliko se omezila na obecná nijak nespécifikovaná tvrzení. Neuvádí ani jakým způsobem a zda vůbec jsou na ni tyto osoby navázány, např. ekonomická závislost, zda má vůči nim nějaké zákonem stanovené povinnosti, přičemž tyto povinnosti nevyplývají z informačního

systému cizinců. Žalobkyně pobývala na území na základě zaměstnanecké karty, její pobytové oprávnění nebylo navázáno na jinou osobu. Žalobkyně pobývala na území od roku 2016, je jí X a narodila se ve Vietnamské socialistické republice. Převážnou část života tedy strávila ve své domovské zemi. Do budoucna jí není na území ČR zakazován pobyt, při splnění zákonem stanovených podmínek může na území ČR získat pobytové oprávnění.

Replika a další vyjádření žalobkyně

13. Žalobkyně využila svého práva a k vyjádření žalovaného zaslala soudu repliku, ve které trvala na tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkou porušení zásada legitimního očekávání a připojila odkazované rozhodnutí komise.
14. Před jednáním zaslala žalobkyně soudu podání nazvané „*Doplnění žaloby*“, ve kterém zdůraznila, že se žalobkyně nemohla dopustit výkonu nelegální práce, neboť od vydání zaměstnanecké karty v roce 2019 pracovala stále na stejné pracovní pozici u stejného zaměstnavatele. Vyjádřila přesvědčení, že se na ní nevztahovala povinnost učinit ohlášení ve smyslu § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců, to, že cizinec musí mít splněnou podmínku volného přístupu na trh práce pouze v okamžiku rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, která následně opravňuje svého držitele k výkonu práce u konkrétního zaměstnavatele na konkrétní pracovní pozici, dokud pozici nebo zaměstnavatele nezmění. Odkázala také na Směrnici 2011/98/EU s tím, že zaměstnanecká karta je koncipována jako jednotné povolení k pobytu i k práci. Upozornila také na to, že v případě nejasné právní úpravy má být výklad proveden ve prospěch jednotlivce, což ale správní orgány neučinily.
15. I pokud by žalobkyní provedený výklad nebyl správný, poukázala na marginální společenskou škodlivost svého jednání, a proto na její jednání nelze nahlížet jako na nelegální práci. Žalobkyně byla v dobré víře, že pracuje v souladu s právními předpisy, nemohla znát výklad provedený správními orgány, o kterém nebyla poučena. Další argumentace se pak již shoduje s námitkami uvedenými v podané žalobě.

Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě zaměstnanecké karty vydané s platností od 17. 9. 2019 do 16. 9. 2021
17. Dne 31. 5. 2021 podala žalobkyně osobně u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, ve které výslovně uvedla, že má podle § 98 zákona o zaměstnanosti volný přístup na trh práce ČR. K žádosti přiložila pracovní smlouvu sjednanou dne 25. 5. 2021 se zaměstnavatelem HL Family s. r. o., se dnem nástupu práce 25. 5. 2021. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou, na pracovní pozici prodavačka. Ve spise se dále nachází potvrzení o studiu žalobkyně ze dne 15. 2. 2019, ze kterého je patrné, že žalobkyně ve školním roce 2018 – 2019 studovala na Vyšší odborné škole cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku v Praze. Žalobkyně také doplnila do spisu pracovní smlouvu se zaměstnavatelem HL FAMILY s. r. o. ze dne 14. 6.

2019 s nástupem do práce dnem získání zaměstnanecké karty na dobu neurčitou, na pracovní pozici prodavačka.

18. Dne 29. 6. 2021 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobkyni k odstranění vad žádosti, k doložení dokladu prokazujícího, že se na ni vztahuje § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobkyně byla upozorněna na to, že předložený doklad potvrzení o studiu, již pozbyl platnosti, neboť platil pro akademický rok 2018/2019.
19. Žalobkyně na výzvu předložila vyjádření, v němž uvedla, že v ČR studovala, ale zkoušky nedělala a žádný diplom nemá. Současně uvedla, že zaměstnavatel po ní žádné vyučení na prodavačku nepožadoval.
20. Ministerstvo vnitra dne 15. 7. 2021 jednak znovu vyzvalo žalobkyni doložení dokladů o tom, že se na ni vztahuje § 98 zákona o zaměstnanosti, a jednak požádalo o součinnost Územní pracoviště sociálního zabezpečení Praha 2, Územní pracoviště sociálního zabezpečení Praha 5 a požádalo také o informaci od zaměstnavatele žalobkyně uvedeného na smlouvě, a informaci od Úřadu práce hl. m. Prahy. Z odpovědi je patrné, že žalobkyně byla ke dni odpovědi dne 20. 7. 2021 zaměstnancem společnosti HL FAMILY s. r. o., což potvrdila i Pražská správa sociálního zabezpečení. Z e-mailové korespondence s Českou zemědělskou univerzitou v Praze je patrné, že tato univerzita sdělila, že studium žalobkyně na fakultě agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů, v rámci akreditovaného prezenčního bakalářského studijního oboru živočišná produkce bylo ukončeno k 3. 4. 2019. Dne 26. 7. 2021 sdělila Vyšší odborná škola cestovního ruchu a mezinárodního obchodního styku, že studium žalobkyně bylo ukončeno ke dni 31. 8. 2020.
21. Dne 9. 9. 2021 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí o zastavení řízení, neboť žalobkyně nepředložila doklad, který by prokazoval, že splňuje podmínky pro volný přístup na trh práce. K odvolání žalobkyně toto rozhodnutí komise zrušila, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení a správní orgán I. stupně měl ve věci meritorně rozhodnout. S odkazem na ust. § 44a odst. 11 věty třetí zákona o pobytu cizinců žalovaný konstatoval, že v průběhu odvolacího řízení žalobkyně prokázala, že je na území ČR oprávněna pracovat pro zaměstnavatele HL Family s. r. o., ale na pracovní pozici Doplnovači zboží vedené v EVPM k tomuto zaměstnavateli, když v průběhu řízení o své žádosti učinila oznámení podle § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Tedy se má za to, že žalobkyně žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na tuto posledně oznámenou pozici, a není již třeba, aby prokazovala, že má volný přístup na trh práce podle § 98 zákona o pobytu cizinců.
22. Poté, co byla žalobkyně vyzvána k seznámení s podklady, zaslala dne 16. 3. 2022 správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém setrvala na svém závěru, že splňuje veškeré podmínky pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Případné zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žadatelky. Žije zde již delší dobu a je plně přivyklá životu v ČR a návrat do domovské země si nedovede představit.
23. Dne 5. 4. 2022 ministerstvo vydalo rozhodnutí, kterým žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítlo a platnost zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1. 8. 2021, neprodloužilo, neboť účastnice řízení vykonávala nelegální práci. Ministerstvo konstatovalo, že v rámci

odvolacího řízení proti předchozímu prvostupňovému rozhodnutí bylo dne 2. 11. 2021 správnímu orgánu doručeno oznámení o změně pracovního zařazení. Správní orgán má za prokázané, že v období od 1. 9. 2020 do 20. 7. 2021 vykonávala žalobkyně nelegální práci, neboť kvůli nesplnění podmínek uvedených v § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti nemohla v tomto období legálně vykonávat zaměstnání. Vycházel z toho, že žalobkyni byla vydána zaměstnanecká karta s neduálním charakterem dle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a to na základě dokladu prokazujícího, že se jedná o cizinku dle § 98 odst. j) zákona o zaměstnanosti, potvrzením o studiu, čímž získala volný přístup na trh práce. Dne 31. 8. 2020 bylo žalobkyni ukončeno studium a tímto dnem jí skončil volný přístup na trh práce a pro výkon práce na území ČR u společnosti již nebyla oprávněna, jelikož jí následně nebylo pro tyto účely vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání, nebyla jí vydána ani modrá karta, konečně ani karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance, natož pak aby jí byla vydána pro výkon práce u shora uvedené společnosti. Oznámení o změně pracovního zařazení bylo žalobkyní podáno až dne 2. 11. 2021, přičemž sdělení o souhlasu se změnou pracovního zařazení jí bylo zasláno až 30. 11. 2021, s tím, že práci může začít vykonávat až 6. 12. 2021. Účastnice nemohla učiněním oznámení již zlegalizovat svou práci u společnosti HL Family zpětně. Legálně pro tuto společnost pracovala do 31. 8. 2021 (správně zřejmě do 31. 8. 2020, ke dni ukončení studia – pozn. soudu) a poté až po úspěšném oznámení změny pracovního zařazení, tedy od 6. 12. 2021, který v tiskopisu oznámení uvedla jako den nástupu do zaměstnání. Oznámení změny pracovního zařazení po více než roce od ukončení studia nelze považovat za polehčující okolnost ani k zaházení předešlé nelegální práce. Závěrem se pak správní orgán zabýval dopadem rozhodnutí do rodinného života účastnice, přičemž dospěl k závěru, že toto rozhodnutí nebude mít nepřiměřený dopad, když žalobkyně minimálně 10 měsíců vykonávala nelegální práci, jejíž intenzita přesahuje dopady do žalobkynina soukromého a rodinného života.

24. Proti tomu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil, když se ztotožnil se závěry ministerstva ohledně výkonu nelegální práce ze strany žalobkyně minimálně v době od 1. 9. 2020 až do října 2021, kdy vykonávala u zaměstnavatele HL FAMILY s. r. o. závislou práci na pracovní pozici prodavačka, ačkoli ukončením studia na VOŠ pozbyla volného přístupu na trh práce. Ani žalovaný pak neshledal nepřiměřený dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

Jednání soudu

25. U jednání soudu zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu a zopakoval argumentaci uvedenou v replice a zejména v doplnění žaloby.
26. Žalovaný odkázal na písemné vyjádření ve věci a zdůraznil, že pokud cizinec požádá o zaměstnaneckou kartu z důvodu volného přístupu na trh, musí si být vědom toho, že volný přístup na trh má pouze po dobu, kdy se soustavně připravuje na své budoucí povolání. Pokud žalobkyně přestala studovat, byla povinna tuto skutečnost oznámit a zaměstnavatele byl povinen nahlásit volné místo na úřad práce, který vede databázi volných pracovních míst. Volné pracovní místo musí projít trhem práce. Po dobu 30 dnů se na toto volné místo může přihlásit jednak občan ČR nebo občan EU, pokud tak neučiní, volné pracovní místo propadne pro cizince. Místo je pak rezervováno pro cizince, který na něm může začít

pracovat, pokud splní další zákonem stanovené podmínky. V projednávané věci tak žalobkyně i její zaměstnavatel jednali v rozporu se zákonem o zaměstnanosti.

Posouzení věci městským soudem

27. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Žaloba byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou.
29. Soud předesílá, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Z podané žaloby je patrné, že žalobkyně vznesla své námitky toliko v obecné rovině, a že teprve v doplnění žaloby zaslané velmi krátce před jednáním soudu některé z dříve vznesených námitek rozvedla podrobněji.
30. Některé námitky ale uvedla zcela nové a k těmto námitkám soud, s ohledem na zásadu koncentrace a jejich uplatnění po zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby, nemohl přihlížet. Takovou zcela novou námitkou je námitka, že se žalobkyně nemohla dopustit výkonu nelegální práce, neboť od vydání zaměstnanecké karty v roce 2019 pracovala stále u stejného zaměstnavatele na stejné pracovní pozici, pro kterou jí byla zaměstnanecká karta vydána, a proto neměla povinnost postupovat podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 42g odst. 10 zákona o pobytu cizinců. Další nově uplatněnou námitkou je tvrzení, že postačí, pokud cizinec splňuje podmínku volného přístupu na trh práce v okamžiku rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
31. Městský soud v Praze považuje také za vhodné konstatovat, že klíčové námitky, které žalobkyně vznáší proti napadenému rozhodnutí, se, až na námitku týkající se zcela marginální společenské škodlivosti jednání žalobkyně, zcela shodují s námitkami vyjádřenými ve správním řízení. Jak správní orgán 1. stupně, tak žalovaný se s nimi dostatečně vypořádali. Žalobkyně v podané žalobě u většiny námitek nepolemizuje se závěry žalovaného, pouze setrvává na již vyřčené argumentaci. Podstatný text žaloby žalobkyně doslova přejala z obsahu odvolání, případně pouze upravila terminologii použitou v odvolání tak, aby lépe odpovídala následnému soudnímu řízení (tj. např. namísto pojmu „odvolatel“ v odvolání používá v žalobě pojem „žalobkyně“ atd.). Správní soud ovšem přezkoumává především rozhodnutí a postup žalovaného správního orgánu, žalobce je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí správního orgánu, nikoli opakovat námitky vznesené ve správním řízení (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č.j. 1 Azs 249/2016–38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č.j. 8 Afs 25/2012–351).
32. Městský soud je přitom toho názoru, že žalobkyni se v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré její námitky. Vzhledem k tomu, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout „jinou“ či „lepší“ odpověď na jeho námitky, městský soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně

správné, ztotožňuje se s ním a bere jej za své. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto městský soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47).

33. Mezi účastníky je sporné, zda žalobkyně splnila podmínky pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle ustanovení § 44a zákona o pobytu cizinců, či zda byl dán důvod pro zamítnutí žádosti z důvodu, že žalobkyně vykonávala nelegální práci.
34. Při posouzení důvodnosti podané žaloby vycházel soud z následující právní úpravy:
35. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá a § 46 odst. 6 písm. d), e) a f) se použije obdobně. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na posledně oznámenou pracovní pozici.“*
36. Podle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„Pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, pokud cizinec vykonával nelegální práci.“*
37. Podle § 5 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb.: *„Nelegální prací se rozumí: 1. závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, 2. práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce, nebo 3. práce vykonávaná cizincem pro právnickou nebo fyzickou osobu bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky, je-li podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky vyžadováno.“*
38. Podle § 42g odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb.: *„Cizinec uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti je oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat, pokud splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b).“*
39. Podle § 98 odst. 1 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb.: *„Povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 5).“*
40. Podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb.: *„Změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před*

takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až e) zákoníku práce, dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle § 56 zákoníku práce nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.“

41. Podle § 42g odst. 10 zákona č. 326/1999 Sb.: „Odstavce 7 až 9 se použijí obdobně na držitele zaměstnanecké karty vydané podle odstavců 3 a 4, pokud oznamuje ministerstvu změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele na pracovní pozici vedenou podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty.“
42. Žalobkyně nejprve namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně podle ní opírá své skutkové závěry toliko o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, což považuje nepřípustné, a současně vytýká žalovanému, že se s touto odvolací námitkou, ve které odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-118684-4/SO-2021, nevypořádal dostatečně, neboť pouze uvedl, že odkaz je nepřiléhavý.
43. Soud v této souvislosti uvádí, že k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud obecněji opakovaně judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy správní orgán opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).
44. V projednávaném případě tedy soud ověřil, zdali se v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný předmětnou námitkou žalobkyně zabýval, přičemž seznal, že se jí zabýval zcela dostatečně. Soud zjistil, že žalobkyně v odvolání, které doplnila na výzvu správního orgánu,

pouze namítla, že „*správní orgán své skutkové závěry opírá toliko o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto ohledu si žadatel dovoluje odkázat na rozhodnutí Komise ze dne 10. 9. 2021, č. j. MV-118684-4/SO-2021*“, a dále pak bez dalšího pouze odcitovala část tohoto rozhodnutí.

45. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalovaný na takto obecně vznesenou námitku reagoval, a nikoli pouze sdělením, že odkaz je nepřiléhavý, jak tvrdí žalobkyně. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaný sice uvedl, že odkaz na dané rozhodnutí je nepřiléhavý, ale současně uvedl i důvody, které jej k tomuto závěru vedly. Za zásadní považoval, že v nyní projednávané věci je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí žádosti účastnice řízení, z jakých podkladů správní orgán vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídil. Takto provedené vypořádání soud vzhledem k obecnosti vznesené námitky považuje za dostatečné, neboť koresponduje i s další částí odůvodnění, ve které žalovaný podrobně hodnotí jednotlivé důvody, pro které ministerstvo žádost zamítlo. Soud proto námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou neshledal.
46. Ze stejných důvodů soud neshledal nepřezkoumatelné ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť i ministerstvo v tomto rozhodnutí uvedlo řádné důvody pro zamítnutí žádosti a nelze dospět k závěru, že tyto důvody nemají oporu ve správním spise a že správní orgán skutkové závěry opírá toliko o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, jak opět velmi obecně tvrdí žalobkyně.
47. S ohledem na vznesenou námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud uvádí, že z obou napadených rozhodnutí je patrné, že správní orgány opatřily dostatečné množství podkladů, řádně zjistily skutkový stav, na základě kterého dospěly k závěru o nesplnění podmínek pro vyhovění žádosti o prodloužení pobytu. K obecně vznesené námitce, že své skutkové závěry opírají správní orgány toliko o skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, odkazuje soud na bod [45], ve kterém tuto námitku již vypořádal, a to ve vztahu k tvrzení žalobkyně, že žalovaný nevypořádal její odvolací námitku, ve které namítal shodnou argumentaci.
48. Soud nepřehlédl, že žalobkyně svou námitku v replice rozvinula, když zaslala soudu plné znění rozhodnutí žalovaného, na které odkázala, a znovu zdůraznila, „*že správní orgán I. stupně neučinil součástí spisového materiálu podklady, které by potvrzovaly, v jaké podobě byla zaměstnanecká karta vydána a ve spise absentují zásadní podklady pro vydání rozhodnutí, které by prokazovaly druh pobytového oprávnění účastníka řízení.*“ Soud však zdůrazňuje, že žalobkyně ani v podané žalobě, ani v zaslaných doplněních, neuvedla, jaké konkrétní „*předmětné podklady*“, kromě zaměstnanecké karty, nebyly součástí správního spisu.
49. K nezaložení zaměstnanecké karty soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyně sama ani neuvádí, jak konkrétně nezaložení zaměstnanecké karty do spisového materiálu zasáhlo do jejích práv. Proto soud ve stejné obecné rovině uvádí, že považuje za podstatné, že žalobkyni i žalovanému je znám obsah zaměstnanecké karty, důvody jejího vydání, stejně tak i doba její platnosti, což je zejména patrné i z toho, že žalobkyně sama ve stanovené lhůtě požádala o prodloužení této zaměstnanecké karty. V žádosti výslovně uvedla, že má podle § 98 zákona o zaměstnanosti volný přístup na trh práce ČR. Pokud by soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze z důvodu, že by uložil žalovanému doplnit do spisu doklad o podobě zaměstnanecké karty vydané žalobkyni, jednalo by se o čisté formální rozhodnutí,

k jehož vydání soud neshledává žádný důvod. Tímto důvodem nemůže být ani žalobkyní předložené rozhodnutí žalovaného, neboť soud přezkoumává nyní napadené rozhodnutí žalovaného s ohledem na žalobkyní vznesené námitky.

50. Přesto soud pro úplnost uvádí, že pokud v žalobkyní odkazovaném rozhodnutí žalovaný jako důvod pro zrušení prvostupňového rozhodnutí uvedl, že *správní orgán měl opatřit podklad o tom, na jaké pozici byl účastník oprávněn vykonávat práci po změně pracovní pozice*, tak v nyní projednávané věci je ve správním spise založeno Sdělení ministerstva vnitra o splnění podmínek stanovených zákonem č. 326/1999 Sb. pro změnu zaměstnavatele ze dne 30. 11. 2021. V tomto sdělení je uvedeno, u jakého zaměstnavatele bude žalobkyně pracovat (HL Family, s.r.o.), na jaké pozici (Doplňovači zboží – 93340), a že výkon práce může žalobkyně započít dne 6. 12. 2021. I obsah této listiny je žalobkyni znám, neboť jí sama přiložila k odůvodnění odvolání ze dne 7. 12. 2021.
51. Žalobkyně dále namítá, že bez důvodných pochybností nebylo prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti dle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců, když dle judikatury tíží ohledně prokázání důvodů pro zamítnutí žádosti důkazní břemeno správní orgány, které ale neprokázaly, že by mělo dojít k naplnění tohoto důvodu.
52. Z této námítky vyplývá přesvědčení žalobkyně o tom, že je to správní orgán, kdo je povinen prokázat, že žalobkyně nesplnila podmínky pro vyhovění žádosti, tedy že vykonávala nelegální práci, jejíž výkon byl důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty dle § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že řízení o vydání zaměstnanecké karty, stejně tak jako řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, není řízením zahájeným z moci úřední, ale řízením o žádosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34 upozornil, že zásada materiální pravdy se uplatní i v řízeních zahájených na základě žádosti cizince o pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku judikoval následující: *„Není přitom sporné, že předmětné pobytové řízení bylo zahájeno na základě žádosti žadatele (žalobce), který má předložit všechny potřebné doklady, resp. tvrdit relevantní informace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 - 27). I takové řízení je však založeno na zásadě materiální pravdy (§ 3 správního řádu). Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, č. j. 5 As 42/2011 - 112, ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ze dne 27. 2. 2008, č. j. 6 Ads 35/2007 - 92, ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 24. 6. 2013, č. j. 5 As 160/2012 - 44, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 Azs 181/2018 - 29. V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dodal, že „ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení dle § 52 správního řádu totiž nezbujuje správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“.*
53. V poměrech nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci potřebný pro jejich rozhodnutí. Žalobkyně po celou dobu řízení tvrdila, že již nestuduje a zkoušky nedělala. Tvrzení žalobkyně v rámci správního řízení bylo tedy zcela jednoznačné a nelze proto vytýkat správním orgánům, jestliže na základě tohoto konkrétního tvrzení žalobkyně, které nikdo nerozporoval, dospěly k závěru, že žalobkyně

nesplňuje podmínku pro volný vstup na trh práce, tedy podmínku, kterou splňovala v době, kdy jí byl volný vstup na trh práce povolen. Správní orgány proto dostaly zásadě materiální pravdy dle ust. § 3 správního řádu, když řádně zjistily skutkový stav, o kterém ani soud nemá žádné pochybnosti.

54. S touto námitkou souvisí i další námitka žalobkyně, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně nespĺňovala podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti, když tuto skutečnost dovozují správní orgány toliko ze sdělení Vyšší odborné školy cestovní ruchu a mezinárodního obchodního ruchu, s. r. o., dle kterého přestala být žalobkyně studentem této školy. Není však vyloučené, že se žalobkyně soustavně připravovala na budoucí povolání ve smyslu výkladového ustanovení § 5 písm. d) zákona o zaměstnanosti na jiné škole, popř. že splnila jiné podmínky § 98 zákona o zaměstnanosti. Uvedené sdělení proto dle žalobkyně neprokazuje, že žalobkyně nespĺnila tyto podmínky.
55. Soud při vypořádání této námítky opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť i tato námitka je plně převzata z odvolání žalobkyně a žalovaný se s ní vypořádal. Navíc soud odkazuje na body [52] a [53] tohoto rozsudku, kde se již s touto námitkou vypořádal v souvislosti s tvrzením žalobkyně, že žalovaný neunesl důkazní břemeno, a proto nemohl žádost zamítnout. Bylo by zcela absurdní, za situace, kdy žalobkyně tvrdila, že nestuduje, zkoušky nedělala a žádný diplom nemá, po žalovaném požadovat, aby na různých školách zjišťoval, zda někde náhodou žalobkyně nestuduje. Stejně tak nelze po žalovaném požadovat, aby pokud žalobkyně vůbec netvrdila, že má nějaký jiný důvod pro volný přístup na trh práce ČR uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti, zjišťoval, zda náhodou některý z 19 zde uvedených důvodů, nespĺňuje. Ani tuto námitku proto soud důvodnou neshledal.
56. Žalobkyně také poukazuje opakovaně (i v doplnění žaloby) na zcela zanedbatelnou společenskou škodlivost předmětného jednání, neboť byla držitelem platné zaměstnanecké karty. I tuto námitku vznesla v odvolání a žalovaný se k ní v napadeném rozhodnutí vyjádřil na straně 7, když zdůraznil jako podstatnou skutečnost výkon nelegální práce žalobkyně, která vykonávala práci v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, která jí byla vydána za situace volného přístupu na trh práce. Žalovaný zdůraznil, že žádost žalobkyně byla zamítnuta podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců právě z důvodu výkonu nelegální práce a v tomto případě zákon ze strany správního orgánu správní uvážení nepřepokládá. Přesto žalovaný hodnotil i to, že žalobkyni byla vícekrát dána možnost, aby doložila doklad prokazující volný přístup na trh práce ve smyslu § 98 zákona č. 435/2004 Sb., což ale nevyužila. K jejímu tvrzení o zanedbatelné společenské škodlivosti jednání pak kromě výše uvedeného zdůraznil, že s ohledem na dobu, po níž byla nelegální práce vykonávána, nelze toto jednání hodnotit jako bagatelní protiprávní jednání. Soud uvedené úvahy považuje za zcela dostatečné.
57. Žalobkyně svou námitku o nepatrné škodlivosti svého jednání rozvinula až v doplnění žaloby, kde zdůraznila, že byla po celou dobu v dobré víře, že pracuje v souladu s právními předpisy a že po ní není možné požadovat, aby znala výklad zákona, který ministerstvo později v řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zvolí. Tato námitka souvisí i s další námitkou, a to s tvrzením žalobkyně, že rozdíl mezi duální a neduální zaměstnaneckou kartou může být v případě průměrného cizince v podobném postavení nad jeho rozlišovací schopnosti, obdobně jako okolnosti ohledně podmínek pro volný vstup na trh práce ve smyslu § 98 zákona č. 435/2004 Sb. Žalobkyně poukázala také na to, že v době rozhodování správních orgánů se na ni § 98 zákona č. 435/2004 Sb. nevztahoval a žalobkyně

řádně pracovala na své pracovní pozici v souladu se zákonem, což potvrzuje i dřívější rozhodnutí komise ve věcech žalobkyně ze dne 2. 2. 2022, č. j. MV-207120-4/SO-2021, ve kterém žalovaný uvedl „není již třeba, aby prokazovala, že má volný přístup na trh práce podle § 98 zákona č. 435/2004 Sb.“.

58. Vzhledem k tomu, že obě námitky spolu souvisí, vypořádal je soud společně, když považuje v první řadě za nutné uvést, že pokud žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí uvedl, že „není již třeba, aby prokazovala, že má volný přístup na trh práce podle § 98 zákona č. 435/2004 Sb.“, neznamená to v žádném případě, že by mohlo oznámením změny pracovního zařazení žalobkyně ve smyslu § 42a odst. 10 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici vedenou podle zákona o zaměstnanosti v centrální evidenci volných pracovních míst dojít ke zhojení předchozího výkonu nelegální práce. Pokud by ale žalobkyně oznámila změnu pracovní pozice v souladu se zákonem, skutečně by nemusela volný přístup na trh práce již prokazovat. Žalobkyně ale změnu pozice oznámila až dne 1. 11. 2021, když správní orgán prvního stupně dospěl závěru, že žalobkyně vykonávala nelegální práci v období od 1. 9. 2020 do 20. 7. 2021, tedy v období, které předcházelo změně pracovního zařazení žalobkyně. Správní orgán je ale při vydání rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty povinen zkoumat, zda nastala některá z překážek uvedených v § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců, tedy, zda neexistuje důvod, pro který by doba platnosti zaměstnanecké karty neměla být prodloužena. Skutečnost, že žalobkyně vykonávala nelegální práci, proto nemůže být zhojena pouhým tvrzením žalobkyně, že si myslela, že pracuje v souladu s právními předpisy.
59. Odkazuje-li žalobkyně v doplnění žaloby na čl. 11 Směrnice 2011/98/EU, je nutné zdůraznit, že rozhodnutí žalovaného není s touto směrnicí v rozporu. Směrnice v čl. 11 sice upravuje práva na základě jednotného povolení, kdy je držitel oprávněn, kromě pobytu na území členského státu, také k výkonu konkrétního zaměstnání, avšak pouze v případě, kdy je podle vnitrostátního práva toto jednotné povolení vydáno. Žalobkyně si ale byla vědoma toho, že tento typ povolení nemá, neboť i sama v žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty uvedla, že má volný vstup na český trh práce, k čemuž žádné povolení na území ČR pracovat nepotřebovala. Pokud po ukončení studia chtěla na území ČR zůstat a našla si zaměstnání, mohla si požádat o duální kartu, tedy o jednotné povolení ve smyslu této směrnice, což neučinila.
60. V další žalobní námitce žalobkyně namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvolací námitkou porušení § 36 odst. 3 správního řádu. V žalobě pouze uvedla, že se správní orgán I stupně dostatečně nevypořádal s obsahem vyjádření k podkladům a nápravu nepřinesl ani odvolací správní orgán.
61. Zde je nutno zejména zdůraznit, že žalobkyně námitku porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu v odvolání vůbec nevznesla a nemůže proto vytýkat žalovanému, že tuto námitku v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Pro úplnost soud uvádí, že správní orgán I. stupně se k vyjádření žalobkyně podrobně vyjádřil a s tvrzeními v něm uvedenými se vypořádal na stranách 6 až 8 prvostupňového rozhodnutí.
62. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, ve které namítá nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života jejího a její rodiny. Žalobkyně až v žalobě uvedla, že na území žije 4 roky, vytvořila si zde mnoho společenských a

kulturních vazeb. Žije zde se svým přítelem D. T. S. a má na území také další rodinné příslušníky, dvě sestřenice a bratrance.

63. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobkyně v podaném odvolání pouze zcela obecně namítla, že „zamítnutí žádosti představuje nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žadatele a jeho rodiny“. Žalovaný se s touto námitkou adekvátně vypořádal, když s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č.j. 9 As 142/2012-21 uvedl, že není povinen výhradně z vlastní iniciativy vyhledávat a opatřovat důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Přesto komise uvedla, že z její činnosti jí nejsou známy žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla dospět k závěru o nepřiměřeném dopadu rozhodnutí na žalobkyni. Ani v informačním systému nenalezla žádné rodinné příslušníky, kteří by pobývali na území ČR. Za podstatné pak považovala skutečnost, že vydané rozhodnutí nepředstavuje překážku pro případné získání jiného pobytového oprávnění. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2020, č.j. 9 Azs 272/2019-47, s jehož závěry se soud plně ztotožňuje. Pokud žalobkyně nevznesla žádnou konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, nemusely správní orgány takto obecně vznesenou námitku vypořádávat, a to ani z hlediska ochrany čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť nevyargumentovaná námitka nemůže tuto ochranu aktivovat.

Závěr a náklady řízení

64. Soud z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve výroku II v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2023

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu